

At Ministeren kunde misforstaa mine Udtalelser, forbavsedede mig: Jeg finder nemlig, de var saa klare, som Udtalelser overhovedet kan være, idet jeg præciserede, at vi fra vor Side maatte holde paa, at der paa dette Omraade var en bestemt Statsopgave og en bestemt kommunal Opgave. Statsopgaven var at løse § 2-Opgaverne i den nugældende Lov, og den kommunale Opgave bestod i at løse § 1-Opgaverne i Loven. Med andre Ord, Statsopgaven var den at løse § 1 a-Opgaverne i det foreliggende Lovforslag, og den kommunale Opgave gik ud paa at løse § 1 b-Opgaverne i Lovforslaget. Jeg nævnte som Statsopgaver Regulering af Priserne paa de nødvendige Livsforbrødenheder, og jeg anførte bestemte Ting som Brød, Smør, Sukker, Flæsk, Kød, Mælk og Kartofler. Som en af de kommunale Opgaver nævnedede jeg at yde det, som Indenrigsministeren har angivet i Lovforslagets Indledning, men som det lader til, at han ikke mener er Lovens Hovedopgave. Der staar nemlig udtrykkelig, som Ministeren gjorde opmærksom paa, i § 1, at det, Loven gaar ud paa, er at træffe Foranstaltninger til Bedste for de ved Dyrtiden vanskeligst stillede Beboere i Kommunen. Det indser jeg ogsaa, Loven maa komme til at gaa ud paa, og det vil vi fra vor Side meget ønske maa ske. Men derfor er det vort Ønske, at Staten skal aflaste Kommunerne for de Opgaver, de nu har haft igennem § 2. Dem skal Staten overtage. Saa bliver der tilbage for Kommunerne at foretage prisregulerende Foranstaltninger ved Uddeling af Rabatmærker til de daarligst stillede Medlemmer af Samfundet, det, Loven i sin Indledning gaar ud paa. Vi er fuldstændig paa det rene med, at dersom det kan lykkes at faa Loven forandret i den Retning, som vi har paapeget, vil det betyde forøgede Udgifter, hvad Hr. Hauge ogsaa havde faaet Indtrykket af. Men det spiller for os ikke den afgørende Rolle, om det koster noget mere. Det, som for os spiller Hovedrollen, er at faa en retfærdig Ordning, om muligt en Ordning, der virkelig kan virke retfærdigt Landet over. Det kan vi imidlertid ikke opnaa, dersom vi følger den højtærede Indenrigsminister paa den af ham afstukne Bane.

Den højtærede Minister mente, det vilde være nødvendigt, at de forskellige Kommuner kunde bruge til Bunds de Midler, Staten anviste. Det kan jeg aldeles ikke indse er nødvendigt. Derved vilde der netop opstaa en Uretfærdighed over-

for de enkelte Medlemmer af Samfundet, idet de, som boede i den Kommune, der havde de mest velstillede Beboere, faktisk vilde faa større Hjælp end de, der boede i Kommuner, hvis Befolkning var mindre velstillet. Den højtærede Minister ryster paa Hovedet; jeg kommer atter til at tvivle paa, om ikke det mægtige Arbejde, han har paataget sig, i nogen Grad skulde have svækket hans Opfattelsesevne; jeg haaber dog ikke, dette maa være Tilfældet. Jeg tillader mig at mene, at den mest retfærdige Ordning vil være den, at der af Staten ydes Tilskud til Kommunerne, saa at disse er i Stand til at hjælpe de daarligst stillede i vort Samfund, men det skal ikke stilles som Betingelse, at Kommunerne skal bruge Beløbet, hvis der ikke er Nødvendighed derfor.

Den højtærede Indenrigsminister udtalte endvidere, at der paa de af mig nævnte Omraader var sket en Regulering fra Statens Side igennem de forskellige Foranstaltninger, der er truffene. Ja, det er der paa visse Omraader, men ikke paa den af mig foreslaaede Maade. Fordi der gennem en eller anden Foranstaltning har fundet en Prisregulering Sted af en eller anden Livsforbrødenhed, er det ikke det samme, som at Staten foretager en Prisnedsættelse af en saadan Beskaffenhed, at den bliver et betydeligt Gode for alle Samfundets Medlemmer. Paa et Omraade som det af mig nævnte, Kartoflerne, er det ikke hidtil sket i en saadan Udstrækning, at det virkelig er kommet Samfundets Medlemmer til gode i nævneværdig Udstrækning. Det staar mig fuldstændig klart, at Staten har forskellige Veje at gaa, naar den skal anvende prisregulerende Foranstaltninger. Vi ved jo, at den enten kan gribe til Fastsættelse af Maksimalpriser eller til Tilskud til Producenterne. Jeg er ikke i Tvivl om, at dette er den rette Vej at gaa, den eneste retfærdige Løsning i denne vigtige Sag. Naar den bliver lagt i Kommunernes Hænder, som den hidtil har været gennem Lovens § 2, har vi set, at der har rejst sig en politisk Strid om Dyrtidsforanstaltninger efter § 1 og § 2. Disse politiske Stridigheder om en saa vigtig Sag skal man bort fra. Naar der er gaaet Politik i § 1 og § 2, formener jeg, at den højtærede Minister i nogen Grad bærer Skylden herfor. Jeg skulde tro, at det vilde være overordentlig heldigt, om den højtærede Minister vilde lægge sin store Indflydelse i Vægtskaalen og sørge for, at det gode Samarbejde, som jeg synes, der er Tegn paa vil kunne